

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/40/2019
Identifikačné číslo spisu: 7110206050
Dátum vydania rozhodnutia: 22.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7110206050.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom Cintorínska 21, Bratislava, proti žalovanému: Doc. JUDr. Ján Pirč, CSc, správca konkurznej podstaty úpadcu PROFITUBE, spol. s r. o. v konkurze, Jazerná 3, Košice, IČO: 36 026 042, o určenie pohľadávky proti konkurznej podstate, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 32Cbi/5/2010, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2019, č. k. 3CoKR /20/2018, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmieta.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. januára 2019, sp. zn. 3CoKR/20/2018 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice I z 21. októbra 2014 č. k. 32Cbi 5/2010-392, ktorým súd prvej inštancie určil, že pohľadávka žalobcu vzniknutá vyplatením dávok garančného poistenia žalobcu s dátumom splatnosti 24. júl 2009 zamestnancom PROFITUBE, spol. s r. o., IČO 36 026 042 uplatnená v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod číslom 26K/5/2009 vo výške 170 772 eur sa na základe právneho dôvodu a vo výške podľa § 102 a 103 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v platnom znení považuje za oprávnenú pohľadávku podľa § 87 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) v platnom znení a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na predchádzajúce rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu a dovolacieho súdu. Taktiež poukázal na predchádzajúce dokazovanie vykonané na súde prvej inštancie. Ďalej uviedol, že v intenciách zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2018 sp. zn. 5Obdo/65/2017 opätovne prejednal vec a po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné, pretože odvolací súd sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožnil, konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalovaného uviedol, že v konaní nebolo sporné, že pôvodný žalobca

Sociálna poisťovňa po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu PROFITUBE, spol. s r. o. Košice vyplatila jeho zamestnancom z garančného fondu dávky v celkovej sume 170 772 eur a túto sumu ako pohľadávku proti podstate uplatnila listom z 28. januára 2010 u správcu konkurznej podstaty úpadcu - u žalovaného. Zároveň v konaní nebolo sporné, že žalovaný listom z 2. februára 2010 poprel žalobcom uplatnenú pohľadávku ako pohľadávku proti podstate pretože zastával názor, že ide o podmienenú pohľadávku, ktorú si mal veriteľ prihlásiť riadnou prihláškou v zákonnej lehote v konkurznom konaní ako podmienenú pohľadávku. Súčasne žalovaný určil Sociálnej poisťovni lehotu 30 dní na podanie žaloby o určenie pravosti uplatnenej pohľadávky podľa § 32 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) a uviedol, že právoplatné rozhodnutie súdu by bolo záväzné pre obe strany. V stanovenej lehote dňa 4. marca 2010 veriteľ popretej pohľadávky podal na súde žalobu o určenie, že jeho pohľadávka vzniknutá vyplatením dávok garančného poistenia sa považuje za oprávnenú pohľadávku podľa § 87 ZKR. V tejto súvislosti s poukazom na ustanovenie § 80 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že predpokladom úspešnosti určovacej žaloby je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Ak v priebehu konania došlo k vyriešeniu spornosti práva žalobcu, keďže judikatúra súdov dospela k záveru, že dávky vyplatené Sociálnou poisťovňou z garančného poistenia po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu v prospech jeho zamestnancov sú pohľadávkou proti podstate v tomto konkurze a aj žalovaný v konaní uznal, že žalobcom uplatnená pohľadávka u správcu je pohľadávkou proti podstate, znamená to, že žaloba bola podaná dôvodne a žalobca sa dôvodne domáhal určenia existencie svojho (žalovaným popretého) práva. So zreteľom na uvedené odvolací súd nesúhlasil s názorom žalovaného, že výrok rozsudku (o určení oprávnenosti pohľadávky proti podstate) je nevykonateľný. V tejto súvislosti považoval za potrebné uviesť, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení z 30. apríla 2014 č. k. 4CoKR/28/2013- 182 poukázal na to, že súd prvej inštancie v rozsudku zo 7. júla 2013 č. k. 4CoKR/25/2013-161 rozhodoval o určení pravosti žalobcom uplatnenej pohľadávky len podľa § 102 a § 103 ZoSP, ktoré však neurčujú, či dávky garančného poistenia sú pohľadávkou proti podstate v zmysle § 87 ZKR tak, ako to žiadal žalobca v petite žaloby a v tejto súvislosti odvolací súd vyslovil názor, že takýto výrok rozsudku sa javí ako nevykonateľný pre ukončenie konkurzného konania. Právoplatný rozsudok o určení, že pohľadávka žalobcu je pohľadávkou proti podstate, má totiž vplyv na možnosť jej uspokojenia správcom v priebehu konkurzu, resp. pred vydaním rozvrhu (§ 96 ZKR). Konštatoval, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku z 21. októbra 2014 rozhodol v súlade s petitom žaloby, teda akceptoval výhrady odvolacieho súdu v označenom zrušujúcom uznesení, preto odvolací súd túto námietku žalovaného považoval za nedôvodnú.

3. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalovaný v konaní namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá je podľa žalovaného neurčitá a v rozpore so zákonom o sociálnom poistení (ďalej len „ZoSP“), pretože rozhodnom čase, t. j. v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi pôvodným a terajším žalobcom postúpenie pohľadávok vyplatených Sociálnou poisťovňou z garančného poistenia nebolo možné. S týmto právnym názorom žalovaného odvolací súd nesúhlasil s poukazom na vykonané dokazovanie. V tejto súvislosti stotožňujúc sa so záverom súdu prvej inštancie o platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v súlade s ustanovením § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a judikatúrou súdov konštatoval, že zmluva o postúpení pohľadávky je dostatočne určitá a zrozumiteľná a dostatočne identifikuje postupované pohľadávky aj bez uvedenia právneho dôvodu ich vzniku, preto vyhodnotil odvolaciu námietku žalovaného o jej neplatnosti ako nedôvodnú. Rovnako ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalovaného o obchádzaní ustanovení Občianskeho zákonníka v súvislosti s tým, že zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka. V tomto kontexte uviedol, že ustanovenie § 149 ods. 4 v druhej vete ZoSP pri postupovaní pohľadávok Sociálnou poisťovňou výslovne stanovuje, že na takúto zmluvu sa vzťahuje Obchodný zákonník, ktorého ustanoveniami (zmluvnou voľnosťou) sa potom posudzuje aj dohoda o cene za postupované pohľadávky. Navyše odvolací súd poukázal na to, že Sociálna poisťovňa je zriadená zákonom ako verejnoprávna inštitúcia a postupník Slovenská konsolidačná, a. s. je síce obchodnou spoločnosťou, jej jediným akcionárom je Ministerstvo financií SR, teda v konečnom dôsledku ide o subjekty so 100% účasťou štátu. V súvislosti s podstatnou námietkou žalovaného, že v rozhodnom období, teda v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok dňa 11. októbra 2010 nebolo možné právnym predchodcom žalobcu (Sociálnou poisťovňou) sporné pohľadávky postúpiť, odvolací

súd s poukazom na ust. § 149 ods. 1 a § 149 ods. 12 ZoSP konštatoval, že Sociálna poisťovňa mohla v rozhodnom období postúpiť pohľadávky okrem pohľadávok na poistnom na nemocenské poistenie a na dôchodkové poistenie pred rokom 1994 vrátane penále súvisiace s týmto poistným a okrem pohľadávky na dávkach, teda aj pohľadávku z dôvodu vyplatených náhrad z garančného poistenia, a to na (akúkoľvek) tretiu osobu za podmienok uvedených v ďalších odsekoch ustanovenia § 149 ZoSP. V prípade, že na dlžníka Sociálnej poisťovne bol vyhlásený konkurz alebo bol v likvidácii, mohla Sociálna poisťovňa postúpiť všetky pohľadávky, teda aj pohľadávky na poistnom na nemocenské poistenie a na dôchodkové poistenie pred rokom 1994 vrátane penále súvisiace s týmto poistným (okrem pohľadávky na dávkach), ale len na právnickú osobu so 100% účasťou štátu. Predmetom postúpenia boli Sociálnou poisťovňou vyplatené dávky z garančného fondu zamestnancom úpadcu. Po vyplatení dávky garančného poistenia sa zamestnávateľ stáva dlžníkom Sociálnej poisťovne a Sociálna poisťovňa sa stáva veriteľom dlžníka (§ 148 ods. 3 veta prvá ZoSP), preto Sociálna poisťovňa ako veriteľ úpadcu si uplatnila u žalovaného ako správcu konkurznej podstaty dlžníka svoju pohľadávku vo výške vyplatených dávok z garančného poistenia ako pohľadávku proti podstate, pretože k výplate došlo po vyhlásení konkurzu. K námietke žalovaného, že pre rozpor s ust. § 293ak ZoSP účinného od 1. januára 2008 je zmluva o postúpení neplatná v časti, ktorá sa týka postúpených pohľadávok na dávkach z garančného fondu, odvolací súd zastáva názor, že toto ustanovenie len rozširuje okruh pohľadávok, ktoré mohla Sociálna poisťovňa postúpiť vrátane pohľadávok na peňažných náhradách vyplatených z garančného fondu. Pohľadávka právneho predchodcu žalobcu vyplatením dávok z garančného poistenia vznikla až v roku 2009, teda po účinnosti uvedenej novely účinnej od 1. januára 2008, kedy sa stal úpadca dlžníkom Sociálnej poisťovne, ktorá podľa § 149 ods. 12 ZoSP mohla túto pohľadávku z garančného poistenia postúpiť, ale len na právnickú osobu so 100% účasťou štátu, keďže na jej dlžníka - úpadcu bol vyhlásený konkurz. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu v konaní v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej tiež „C.s.p.“) tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v súvislosti s tým, že konanie o určení pohľadávky proti podstate bolo podľa žalovaného v rozpore nielen s občianskym súdnym poriadkom, ale aj zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. Podľa žalovaného výrok rozsudku (o určení oprávnenosti pohľadávky proti podstate) mal znieť na plnenie v jeho prospech v súlade s ustanovením § 80 písm. b/ O.s.p. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 7/2014. Súčasne žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky platnosti, resp. neplatnosti postúpenia pohľadávky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V tejto súvislosti konkrétne poukázal na rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 7/2010. Podľa názoru žalovaného odvolací súd vyslovil nesprávny právny názor o platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, že prijatím § 293ak s účinnosťou od 1. januára 2008 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len ZoSP) došlo k rozšíreniu okruhu pohľadávok, ktoré bolo možné postúpiť, resp. že došlo k rozšíreniu ust. § 149 ods. 12 ZoSP. Navrhol preto, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. žalobu zamietol.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu poukazujúc na argumentáciu žalovaného uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne. Súhlasil s názorom odvolacieho súdu, že predmetné pohľadávky bolo možné postúpiť po prijatí zákona č. 555/2007 Z. z. o sociálnom poistení, a to s účinnosťou od 1. januára 2008, vrátane otázky posúdenia platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko zákonom č. 388/2013 Z. z. o sociálnom poistení s účinnosťou od 1. januára 2014 došlo k vylúčeniu možnosti postupovať pohľadávky Sociálnej poisťovne na iné osoby (súkromné spoločnosti). Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Žalovaný v replike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že novelou zákona o sociálnom poistení s účinnosťou od 1. januára 2004 podľa jeho presvedčenia bolo možné postupovať iba tie peňažné náhrady vyplatené z garančného fondu, ktoré vznikli ako pohľadávky v období pred 1. januárom 2004. V tejto súvislosti žalovaný usudzuje, že dôvodová správa k zákonu č. 338/2013 Z. z., ktorým sa novelizoval zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, nemôže mať takú závažnosť ako normatívny text prijatého zákona. Preto považuje za mylné tvrdenie, že vo vzťahu k postúpeniu pohľadávok bola zákonom č. 338/2013 o sociálnom poistení s účinnosťou od 1. januára 2014 výlučne upravená iba možnosť ich postupovať na spoločnosť so 100 % účasťou štátu.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas riadne zastúpený dovolateľ, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. V zmysle § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

9. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/); ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

10. Žalovaný v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ C.s.p. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.). Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

11. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

12. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.).

13. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické

otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi).

14. Za otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolateľ v podstate označil otázku, že výrok rozsudku (o určení oprávnenosti pohľadávky proti podstate) mal znieť na plnenie podľa § 80 písm. b/ O.s.p. Dovolateľ v dovolaní tvrdil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, konkrétne poukázal na rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 7/2014. Dovolací súd poznamenáva, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Obo 110/2010 nie je spôsobilé založiť prípustnosť dovolania žalovaného v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p, pretože sa nejedná o rozhodnutia dovolacieho súdu (ide o rozhodnutie odvolacie).

15. Ako už dovolací súd vyššie uviedol, právna otázka položená dovolateľom v dovolaní musí byť zásadná pre rozhodnutie vo veci, čo znamená, že od jej vyriešenia záviselo rozhodnutie súdu v spore. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver najvyššieho súdu rozhodujúceho o dovolaní.

16. Dovolacím súdom za dosiaľ nevyriešenú označil dovolateľ otázku platnosti, resp. neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Dovolací súd so zreteľom na medze dovolacieho prieskumu v danom prípade nepreskúmal a nemohol preskúmať správnosť skutkových záverov odvolacieho súdu ani opodstatnenosť námietok žalovaného skutkovej povahy, keďže platná právna úprava umožňuje dovolaciemu súdu v dovolacom konaní riešiť len právnu otázku so zreteľom na zásadný právny význam, v ktorej bola vyslovená prípustnosť dovolania. Vzhľadom na uvedené dovolací súd neposudzoval otázku platnosti resp. neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Preto dovolanie žalovaného podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. prípustné nie je.

17. Dovolací súd záverom poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C.s.p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

18. S poukazom na to, že dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ust. § 432 ods. 2 C.s.p., dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p.

19. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ C.s.p., ako aj ust. § 447 písm. f/ C.s.p.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.